



Debreceni Ítéltábla
Mf.I.50.007/2023/11.

A Debreceni Ítéltábla a Kun és Kótai Ügyvédi Iroda (cím1, eljáró pártfogó ügyvéd: Dr. Kótai Mária) által képviselt Felperes (cím2) felperesnek – a Dr. Solymos Zsigmond ügyvéd (cím3) által képviselt alperes (cím4) alperes ellen munkaviszony helyreállítása és egyéb megfizetése iránt indított perében a Debreceni Törvényszék 9.M.70.086/2022/16. számú ítélete ellen a felperes részéről 17. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán – tárgyaláson kívül – meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Megállapítja, hogy a felperest képviselő pártfogó ügyvéd díjának viselésére a felperes köteles.

Kötelezi az ítéltábla a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 12 000 (tizenkettőezer) forint másodfokú perköltséget.

Megállapítja, hogy a felmerült 8000 (nyolcezer) forint fellebbezési eljárási illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] Az alperes a 2022. április 28-án kelt és május 3-án közölt felmondásával a felperes munkaviszonyát megszüntette a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (Mt.) 66.§ (9) bekezdésére és az Mt. 294. § (1) bekezdés g) pont gg) alpontjára hivatkozással indokolás nélkül.

[2] A felperes módosított keresetében elsődlegesen az egyenlő bánásmód követelményének megsértését állítva a munkaviszonya helyreállítását és az alperes 461 127 forint elmaradt munkabér, továbbá annak 2022. augusztus 1-től számított törvényes késedelmi kamata, másodlagosan joggal való visszaélésre hivatkozással elmaradt jövedelem címén járó kártérítésként szintén 461 127 forint és annak kamata megfizetésére kötelezését kérte.

[3] Az alperes az általa jogalapjában igen,összegerszerűségében nem vitatott kereset elutasítását és a felperes perköltségben való marasztalását kérte.

[4] Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította. Kötelezte a felperest, hogy hatvan napon belül fizessen meg az alperesnek 109 493 forint perköltséget. Megállapította, hogy a felperest képviselő pártfogó ügyvéd díjának viselésére a felperes köteles, és hogy a meg nem fizetett 70 620 forint eljárási illeték és 6150 forint állam által előlegezett költség az állam terhén marad.

[5] Az ítélettel szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést, melyben kérte az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását, melyben elsődlegesen az ítéletben meghatározott 109 493 forint összegű perköltség mérséklését, és a megállapított 60 napos teljesítési határidő meghosszabbítását, valamint részletfizetés engedélyezését kérte. Másodlagosan, amennyiben a perköltség mérséklés iránti kérelmének a másodfokú bíróság nem adna helyt, akkor az ítéletben meghatározott 109 493 forint összegű perköltség megfizetésére megállapított 60 napos teljesítési határidő meghosszabbítását, valamint részletfizetés engedélyezését kérte.

[6] A megállapított ügyvédi munkadíj mérséklését a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 2. § (2) bekezdésére alapította, mert álláspontja szerint az nem állt arányban a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel. Hivatkozott arra is, hogy a saját élethelyzete és kiszolgáltatottsága miatt, a jelenlegi pénzügyi helyzetében nem tudja 60 napon belül megfizetni a perköltséget, munkaviszonnyal nem rendelkezik, jövedelméből letiltást foganatosítanak, havi 35 340 forintból kell megélnie. Utóbb előterjesztett nyilatkozatában 18 havi részletfizetés engedélyezését kérte.

[7] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében kérte a felperes fellebbezésének elutasítását és 12 000 forint összegű perköltségben való marasztalását azzal, hogy a jogi képviselő áfa-körbe tartozik.

[8] Kifejtette, hogy a megállapított 109 493 forint ügyvédi költség kifejezetten alacsony mértékű volt amellet, hogy az ügyre 13,5 munkaórát fordított a jogi képviselő,

melyen felül 5,5 órát utazott a tárgyalásokra is. Az első tárgyalásra való utazás költsége nettó 17 337 forint, míg a másodikra 17 478 forint volt, továbbá 1000 forint parkolási költsége is felmerült. Ezen költségek levonása után az egy órára eső ügyvédi munkadíj mértéke csak 3007 forint volt. Az alperes kiemelte azt is, hogy a felperes a jogorvoslati eljárás elkerülése érdekében közvetlenül nem kért fizetési haladékot, vagy részletfizetést.

[9] A felperes fellebbezése megalapozatlan.

[10] Az ítéltábla a Pp. 379. §-ában és 380. §-ában meghatározott, az elsőfokú bíróság ítéletének kötelező hatályon kívül helyezésére okot adó körülményt nem észlelt és ilyenre a felperes sem hivatkozott, így a fellebbezést a Pp. 383. § (1) bekezdése alapján érdemben vizsgálta.

[11] A felperes fellebbezése kizárólag az elsőfokú bíróság által megállapított perköltség mérséklésére a teljesítési határidő meghosszabbítására és a perköltség részletekben való megfizetésére vonatkozott.

[12] A Pp. 344. § (1) bekezdése értelmében a bíróság a határozatban megállapított kötelezettség teljesítésére rendszerint tizenöt napos határidőt szab. Ugyanezen szakasz (2) bekezdése értelmében, ha ez a felek méltányos érdekeinek mérlegelése alapján, illetve a kötelezettség természete miatt indokoltnak mutatkozik, a bíróság a határozatában tizenöt napnál rövidebb vagy hosszabb teljesítési határidőt is megszabhat, vagy elrendelheti a kötelezettségnek részletekben történő teljesítését is.

[13] Az ítéletben meghatározott kötelezettség teljesítési határidejének megállapításánál az eset összes körülményeit kell figyelembe venni. Ennek során a bíróság elsősorban a kötelezett jövedelmi és vagyoni helyzetét vizsgálja, de különös súllyal kell értékelni a jogosultnak a követelése mielőbbi kielégítéséhez fűződő jogos érdekét, a követelés jogcímét és rendeltetését, illetve azt, hogy volt-e a kötelezett részéről hajlandóság a teljesítésre.

[14] Az ítéltábla megállapította, hogy már az elsőfokú bíróság is figyelemmel volt a felperesnek a per irataiból is kitűnő méltányolható érdekeire, amikor az alperes javára megfizetendő ügyvédi munkadíjból álló perköltség mértékét megállapította és a teljesítési határidőt a 15 napos általános mértékhez képest hosszabb, hatvan napos időtartamban határozta meg.

[15] A felperes által hivatkozott 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 2. § (2) bekezdésében írt körülmény, miszerint a felszámított munkadíj összegét a bíróság indokolt esetben

mérsékelheti, ha az nem áll arányban a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel, jelen perben nem volt megállapítható, ugyanis az elsőfokú bíróság már csökkentett mértékű ügyvédi munkadíjat állapított meg ítéletében. Az alperesi fellebbezési ellenkérelemben levezettek alapján pedig valóban csekély mértékű a megállapított munkadíj egy órára eső mértéke.

[16] Az ítéltábla kiemeli, hogy elsőfokú ítélet meghozatalára 2022. november 23. napján került sor, azóta is eltelt több, mint hat hónap, az ítélet elleni fellebbezéssel a teljesítési határidő tovább tolódott. Mindezek mellett maga a felperes nyilatkozott úgy a fellebbezésében, hogy havi 35 340 forint jövedelemmel rendelkezik. Ez az összeg olyan alacsony, hogy a mai életviszonyok mellett valójában a megélhetéshez sem elegendő.

[17] Az előbbieken kifejtettekre és arra is figyelemmel, hogy a felperes fellebbezésében nem adott elő olyan körülményt, mely – a már mérsékeltlen megállapított – ügyvédi munkadíj további mérséklését eredményezhette volna, az ítéltábla nem találta indokoltnak sem a már megítélt perköltség összegének további mérséklését, sem pedig a teljesítési határidő további meghosszabbítását.

[18] A felperes részletfizetés engedélyezési iránti kérelme kapcsán a felperes, mint kötelezett terhére értékelendő az a körülmény, hogy nem merült fel adat arra nézve, hogy az ítélet kézhezvételétől számított közel hat hónap alatt a jogerősen megítélt követelésből önként bármilyen összeget is teljesített volna a jogosult alperes részére.

[19] Az ítéltábla így arra a jogi álláspontra helyezkedett, hogy a felperes által vállalt 18 havi részletfizetés engedélyezése egyrészt a jogosult méltányolható érdekeit sértené annak elhúzódó időtartamával, másrészt a felperes jövedelmi viszonyai alapján tőle el sem várható, hogy akár még a csekély összegű havi részletet is meg tudja fizetni az alperes részére, mivel a jövedelme még a megélhetéshez sem elegendő, így viszont a tartozásának részletekben történő teljesítése sem valószínű. Az ítéltábla ennek engedélyezésére azzal együtt sem látott lehetőséget, hogy a Pp. 344. § (4) bekezdése alapján kimondja, egy részlet elmulasztása esetén az egész hátralékos tartozás esedékessé válik.

[20] Mindezekre tekintettel az ítéltábla a felperes részletfizetés engedélyezése iránti kérelmét is elutasította.

[21] Az ítéltábla az elsőfokú bíróság érdemben megalapozott ítéletét, annak helyes indokainál fogva, a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[22] A felperes fellebbezése folytán az alperesnek további 12 000 forint perköltsége merült fel a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (3) bekezdése alapján. Ennek mérséklésére a másodfokú bíróság nem látott lehetőséget, mivel ez az összeg a jogszabályi minimumnak felelt meg. Az eredménytelenül fellebbező felperest a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte ennek megfizetésére.

[23] A Pp. 101. § (3) bekezdése szerint a felperest képviselő pártfogó ügyvédi díjának viselésére a felperes köteles.

[24] A másodfokú eljárás során az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 48. §-a alapján 8000 forint fellebbezési illeték merült fel, mely a felperes munkavállalói költségkedvezménye alapján a Pp. 102. § (1) bekezdése szerint a pervesztes felperes helyett az állam terhén marad.

[25] Az ítéltábla a fellebbezést a Pp. 376. § (3) bekezdés b) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

Debrecen, 2023. május 23.

Dr. Tass Edina s. k. a tanács elnöke, Dr. Bagjos Csaba s. k. előadó bíró,
Dr. Répássy Árpád s. k. bíró